

[Statsministeren.]

hvert Fald ikke sket. Jeg har før om den samme Paastand, da den fremsattes af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, sagt, at vor Parole er: flere Hænder i Beskæftigelse, dermed mere Købeevne og forøget Produktion. Men saadan selvfølgelig og logisk Tale kan en Venstremand ikke forstaa.

For saa vidt var der mere Gehalt og Tilsagn i, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, og Tiden vil nu vise, om positive Handlinger i højere Grad følger Ordene fra dette ærede Medlem, end jeg har Grund til at vente fra Venstre. I hvert Fald er det jo saadan, at i alle andre Lande beskæftiger man sig i disse Tider med lignende Problemer som dem, vi nu søger at faa behandlet med Henblik paa den sørgelige Tilstand, der eksisterer. Da Regeringen drøftede og offentliggjorde denne Plan, maatte vi dog i hvert Fald gaa ud fra, det var utænkeligt, at man af rent demagogiske Hensyn intet vilde foretage her i Landet, medens alle ude i Verden er mere eller mindre stærkt optagne af at foretage noget overfor en lignende Tilstand, thi den Arbejdsløshed, vi oplever, er, det gentager jeg, den største Ulykke og den største Fare, som i Øjeblikket kan øjnes i Verden.

Angaaende det ærede Medlem Hr. Krag's Bemærkninger om Ejendomsskatterne skal jeg uden at komme dybere ind paa Emnet blot sige, at jeg tror ikke, det ærede Medlem skal vente nogen væsentlig anden Holdning end den, vi hidtil har indtaget. Det, jeg nu siger om Ejendomsskatterne, er ogsaa henvendt til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der ligeledes tog til Orde for en Ophævelse af eller en Lempelse i Ejendomsskatterne. Vi kan, saaledes som det tidligere er sagt, tale om at gøre en vis Del af Ejendomsskatterne bevægelig i Forhold til Konjunkturerne, for saa vidt en praktisk gennemførlig Ordning her kan tilvejebringes. Men vi kan ikke tale om, at Samfundet skal give Afkald paa den Prioritetsret i Danmarks Jord, som Samfundet absolut har.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller advarede mod Planen om at yde Vinterhjælp til arbejdsløse. Jeg kan nu ikke anerkende Berettigelsen af en saadan Advarsel, jeg

synes tværtimod, at der i Situationens hele Udvikling er adskillig Begrundelse for at tænke paa dem, der maa bære de største, de tungeste Byrder under denne Krisetilstand. Naar Arbejdsløsheden vedvarer i Aarevis, saaledes som det nu har været Tilfældet, og vokser, saa bliver Nøden større, saa breder Arbejdsløsheden sig ikke blot indenfor den enkelte lille Familie, men fra Familie til Familie, og de Muligheder for at hjælpe hinanden, som ellers i saa stor Udstrækning udnyttes indenfor Arbejderklassen, bliver stadig mindre og mindre og Samfundets Pligt derfor utvivlsomt ogsaa større. En kort Tid kan det gaa med en lav Understøttelse, men ikke i Længden, og jeg siger til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at hvor politisk velmente slige Advarsler end kan være, saa er det alligevel saa sin Sag at modsætte sig, at der i den haardeste Tid ydes en ekstra Hjælp under en eller anden Form til dem, der har saa uhyre lidt, som mange Tusind arbejdsløse har. Jeg fik i Gaar et Brev fra en Familiefader, som skrev, at han havde 8 Børn og en ugentlig Understøttelse paa 11 Kr. 50 Ø. Ja, jeg kan i hvert Fald ikke faa mig selv til at deltage i nogen Art af Advarsler imod at give denne Mand nogle Kroner som ekstraordinær Hjælp i den strengeste Vintertid.

Ja, og Pengene! Der var jo ogsaa Forfærdelse over, at man vilde optage et Laan. Der vilde ikke være blevet mindre Forfærdelse, hvis man havde anvist at tage Pengene der, hvor de er, hos dem, der har nogen — og der er dog nogle, der har Penge endnu, og de maa ogsaa før eller senere findes frem, for det danske Samfund skal vel ikke godvilligt gaa i Afgrunden, saa længe der er nogle, der er i Stand til at yde en Hjælp. Vil man ikke laane, saa kan man for min Skyld godt lade være dermed, hvis man paa anden Maade kan anvise Pengene, men Penge er nødvendige, hvis størstiledede Forsøg paa at imødegaa den største Ulykke skal kunne iværksættes.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller advarede ogsaa mod Arbejdstids-Indskrænkning, ligesom det ærede Medlem Hr. Krag havde udtalt sin Uvillie overfor en saadan Fremgangsmaade. Vi kender jo alle sammen de Betæneligheder, som kommer til Orde, hver Gang der tales om en eller anden Foranstaltning overfor det største Samfunds-